

[Vijesti](#) [Virovitica](#) [Županije](#) [Općine](#) [Sport](#) [Marketing](#) [ICV-radio](#)

// ICV-PRIČE

Serijal „Apostolice apostola“: Majka Ivona Boljevčan o rečenici koja mijenja sve i snazi vjere kad je obitelji bilo najteže (II)

29. kolovoza 2025.

Ustupljena fotografija

Ivonu Boljevčan, vjeroučiteljicu iz Koriže, djelatnicu Osnovne škole Ivane Brlić-Mažuranić i svestranu ženu i majku četvero djece predstavili smo u našem serijalu „[Apostolice apostola: uloge žene u župama i Crkvi 21. stoljeća](#)“ kao živi žar vjere u svojoj zajednici, no Ivona je prije svega

U nastavku priče o njoj donosimo obiteljski dio vezan uz bolest i izlječenje hrabre i nepokolebljive kćeri Eme, a koja se sa malignom bolesti (neuroblastom) susrela i pobijedila je ne jednom, nego čak dva puta u svom mladom životu.

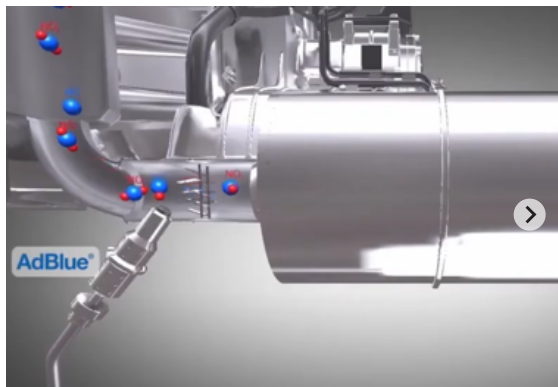
Ovi odjeljci naglašavaju Ivoninu snagu i vjeru koja je u tim godinama borbe možda i više nego ikada dolazila do izražaja.

Ne tada samo kao riječ, puko prenošenje poruke vjere, nego život koji je to povjerenje u Boga ogolio do same srži i o koju se, od prvog dana dijagnoze do danas, kada Ema živi jedan lijep i normalan, ispunjen život, Ivona trajno oslanja u svom ljudskom i vjerničkom poslanju.

Datacol aditivi za gorivo

DATA HYBRID

Datacol aditivi za gorivo

ADBLUE

KAD OSTANE ONO ŠTO JE JEDINO BITNO

– Sada, s vremenskim odmakom, mogu priznati da sam često izgovorila riječi u koje možda ni sama u tom trenu nisam vjerovala, ali sam ih osjećala. ‘Bit će sve u redu, ma što bilo, bit će dobro’. Vjera je u tih 15 godina naše zajedničke borbe meni osobno bila strašno velik oslonac i bez nje ne bih izašla, rekla bih, normalna, nakon svega.

– Ema je svoju borbu počela prije nego je navršila svoju drugu godinu života. Tu su njena hrabrost, strpljivost i pouzdanje i meni bili obvezom da nikada ne zaboravim kako treba prvo zahvaliti na svemu što nam se u životu događa, a potom i prihvatiti sve što Bog i budućnost donose – prisjeća se Ivona višegodišnjeg perioda koji je obilježio i ujedinio i cijelu obitelj.

Ustupljena fotografija

Samo roditelji čija su djeca prolazila križni put teških bolesti mogu razumjeti situaciju u kojoj se našla.

– U trenucima kada ti dijete boluje, sve ostalo pada u drugi plan. Sve brige, sva svakodnevna žurba nestaju pred stvarnošću života i smrti. Stvarno doživljavaš iz prvog reda da je to sve skupa jako malo važno, ostaju samo bitne stvari – govori naša sugovornica.

REČENICA DJETETA KOJA OSTAJE ZAUVIJEK

Iz perioda od 15 godina borbe s liječenjem neuroblastoma, svatko bi u obitelji Boljevcin mogao ispisati roman, no Ivona izdvaja one trenutke koji su u njoj ostavili toliko duboki trag da se nikada neće zaboraviti.

Bili su to trenutci u kojima je i njena vjera ne bila samo na kušnji, nego je i pokazala svu djelotvornost u najtežim trenucima. Kako za sebe, tako i za druge.

– Na prvom liječenju, Ema bila je krevetić uz krevetić s Teom, djevojčicom iz Trogira, koja je bila samo nekoliko mjeseci mlađa. Nažalost, Tea je preminula, a vijest nas je zatekla kod kuće, daleko od bolnice. Duboko me pogodila, a pamtim tren koji me ostavio bez riječi. Ema, za koju sam mislila kako nije doživjela vijest kao mi odrasli, upitala me: “Mama, je li Tea na moru, na nebu?” Zatim je sama tiho zaključila: “Znam da je Tea na nebu. Ona mene gleda i ona mene čeka.” – kaže Ivona.

Canva

Ema je godinama bila u remisiji, a onda se bolest vratila. Bolnice, borba za eksperimentalnim liječenjem na koje Ema nije imala pravo u Hrvatskoj (novca nije bilo za svih osam malih pacijenata), naponi za mišljenjima i specijalistima u Francuskoj, Americi, sve kako bi Ema dobila kvalitetnu šansu za život.

Poput mnogih drugih žena, Ivona je u tom periodu podnijela velik teret; od emocija do organizacije liječenja, nastojeći zadržati stabilnost obitelji, posvećivati se svojoj djeci i balansirati između bolničkog kreveta, obaveza kod kuće. Emini borbu prepoznali su i brojni drugi, pa su organizirali koncerte i akcije kako bi i njoj i cijeloj obitelji pokazali kako nisu sami. Svaka lijepa riječ došla je kao radost, priča Ivona.

A onda se dogodio taj tren.

– Ema je tada bila već u petom razredu, bile smo u bolnici, na terapiji. Itekako svjesna situacije u kojoj se nalazi, odraslo me pogledala i pitala: „Mama, hoću li ja umrijeti?“. Ne znam odakle mi hrabrost tada, ali odgovorila sam joj: ‘Ne znam. Ali ako se to dogodi, znaš li da to nije kraj?’ Izgovorila sam to bez emocija, gotovo kao da pričamo o nečemu sasvim običnom. I taj tren bio je prekretnica za nas obje. Prihvatile smo tu rečenicu, smirila nas je. Jer, rekla sam joj ono što zaista jesam vjerovala – da smrt nije kraj. Jer, od prvog dana do danas, prihvatili smo situaciju u kojoj smo se našli. I bili ponajviše zahvalni na njoj. Nisam se ljutila na Boga, nisam propitivala zašto baš Ema, zašto baš mi.

Ustupljena fotografija

ZAHVALNOST I MOLITVA ZA NOVI DAN

– Rekla sam da Mu vjerujem i da Mu zahvaljujem na svemu. Moje su se molitve odnosile na samo jedan dan, na kojem bih zahvalila, kada bi prošao, pa za sljedeći. A On je učinio da se oni pretvore u tjedne i godine – s dubokim emocijama i suzama u očima priča naša sugovornica.

Danas, oni su velika obitelj: mama Ivona i tata Renato, Petra (23) je studentica pete godine gitare na Glazbenoj akademiji, Ema (21) je na trećoj godini viole, Marko je treći razred Gimnazije, a Vito ide u šesti razred osnovne škole. Život je posložen i normalan.

Koliko Ivona vidi, sada kao majka svoju ulogu i učiteljice u vjeri u vlastitoj obitelji?

– Obiteljski izazovi su stalni, različiti, raznovrsni. Ja puno učim i pokušavam neka načela vjere i Evanđelja unijeti u odgoj, ali nije lako u današnje vrijeme. Oprosti, popusti, ispričaj se, pomози — to su načela koja pokušavam usaditi kao vrijednosti koje treba slijediti i vidim da sva naša djeca i odrastaju u takve osobe.

PRIMJER, NE SAMO RIJEČI

– Od malih nogu uključena su u Crkvu i župu, kroz čitanje, ministriranje i glazbu. I što je još važnije, njihova vjera nije samo obiteljska tradicija, nego njihov vlastiti izbor. Kao majku koja je vjeroučiteljica, raduje me što sami idu na misu, ispovijed, što se mole jer to žele, ne zato jer ih ja ili otac na to „tjeramo“. Biraju sami. Tu vidim da je možda nešto od naših napora i urodilo plodom, da smo posvjedočili vjeru vlastitim primjerom. Mislim da je to važnije od pukog govora. Djeca sve vide i razumiju, slijede ono što primijete djelima, ne samo što se priča – ističe naša sugovornica.

Canva

Kao što je Marija Magdalena, prva svjedokinja Uskrsloga, ili Priscila, koja je rame uz rame s Pavlom gradila prve zajednice, ili Marta, koja je u služenju pokazala vjeru djelima, tako i danas žene poput Ivone svjedoče da Crkva živi i raste kroz njihovu ustrajnost, ljubav i snagu.

U njima vidimo da povjerenje u Boga nikada nije pasivno čekanje, nego hrabro djelovanje i služenje.

To je poruka koja nadilazi okvire vjere: da istinska snaga nije u moći nad drugima, nego u darivanju sebe za druge. I zato žene poput Ivone, koju s pravom predstavljamo kao „apostolicu apostola“ nisu samo primjer vjernicima, nego i putokaz svećenicima, zajednicama i svima koji traže ljudskost i smisao u današnjem svijetu.

Jer, dok se mnogo toga u životu može osporiti ili izgubiti, jedno ostaje neupitno – ljudskost i ljubav razumiju baš svi. Ima li snažnijeg svjedočanstva od toga?

Serijal „Apostolice apostola: Uloge žene u župama i Crkvi 21. stoljeća“ nastaje uz podršku Agencije za elektroničke medije u programu poticanja kvalitetnog novinarstva.

(icv.hr, Marija Lovrenc, foto: ustupljene fotografije, Canva)

VIŠE S WEBA